

Обојица, међутим:

- сматрају да се знање мора односити на оно што је опште; што можемо упоредити са Гадамеровим речима: „Оно што је у античкој филозофији спекулативно и, по Хегеловом мишљењу продуктивно, састоји се у прочишћавању индивидуе од непосредности чулног начина спознавања и уздицању до општости мисли. Сасвим је јасно да Хегел овде превасходно мисли на Платона и Аристотела. Платоново велико достигнуће се састојало у томе да чулну извесност и ставове који се на њу ослањају одбаци као обману.“

- истичу да се уметности морају утврдити јасна правила; Аристотел, као и Платон, сматра недопустивим приказивање „срамотних слика и представа. Нека се, дакле, владатељи побрину да никакав кип нити слика не буду опонашање дотичних поступака, осим у случају [службе] оним боговима којима закон допушта и изругивање.“ - *Политика*, 1336 б. Када је реч о боговима којима закон допушта и изругивање, ради се о Дионису и Деметри, будући да су обреди у њихову част допуштали ритуале који се на другим светковинама нису могли практиковати.

и наглашавају да мимезис не сме да буде подражавање спољашњих и пропадљивих феномена.

Коначно, Аристотелово учење о могућности и стварности представља принцип који једино може да објасни начин на који је Платон наговестио да оно *вечно* може једини да *присуствује* у оном *пролазном*. Овај принцип видљив је и у делима која се баве историјом уметности: „стога су у скулптури, као и у архитектури, Грци пошли од једног основног правила. Одредили су тему – човека, кога је требало приказати идеализовано и без недостатака.“